

Szondy-Adorján György

Talpalatnyi teremtés

1.1.

Bizonyosságnak esetlegest kaptam –
az én kígyóm ártatlan, száz nevét
fölkapja a szél, s mint holt levelét
egy ősznek, szitálná nyíló ajakra.

Szétzilált szabadság. Félre akartam
fésülni üstököd. És láthatom,
míg befonod tincseid, majd, tudom,
egy testbe öltözünk. Miért zavarna...

Fejest ugrom csillagomba. Most hány
szín a te neved a tűzcsobbanásban,
hány hangra szab a némaságod át?

Egyetlen arcom minden netovábbra
bízva, többi kellékem ráadás –
üveghegyen túl, nem lehetek más.

1.2.

És nem válnak el: a láb meg az útja,
hiába küldeném külön csapásra,
a címzett visszaküldi, mintha társa
lenne egy titok, s azzal súgna-búgna.

Tenni dolgomat: szép lehet. Eluntam
jövömnek minden porcikáját, Éva,
nem lehetsz a kezdet képein, és ha
kételkedsz, fald föl almáit az úrnak.

Ok az okozattól, néhány sötétebb
hangot is remélne, ne hallja meg,
ne lásson ilyen könnyen senki már

föntről a sűgás-bűgás elegyére,
űlhet itt, vagy eljűhet, egyre megy –
ugyanaz űdvűzűl, ugyanaz vár.

1.3.

Bizonyosságnak esetleget kaptam,
és nem válnak el: a láb meg az útja,
az én kígyóm ártatlan, száz nevét
hiába küldeném külön csapásra,
fűlkapja a szél, s mint holt levelét
a címzett visszakűldi, mintha társa
egy ősznek szitálná nyíló ajakra.
(Lenne egy titok, s azzal sűgna-bűgna?)
Szűtzilált szabadság. Félre akartam
tenni dolgomat. Szűp lehet. Eluntam
fűsűlni űstűkűd, és láthatom
jűvűmnek minden porcikáját. Éva,
míg befonod tincseid, majd, tudom,
nem lehetsz a kezdet képein, és ha
egy testbe űltűzűnk, miűrt zavarna?
Kűtelkedsz? Fald fűl almait az űrnek.
Fejest ugrom csillagomba. Most há-
nyok az okozattól, néhány sűtűtebb
szűn a te neved a tűzcsobbanásban,
hangot is reműlne, ne hallja meg
hány hangra szab a némaságod át?
Ne lásson ilyen könnyen senki már,
egyetlen arcom minden netovábbra,
fűntrűl a sűgás-bűgás elegyűre
bűzva, tűbbi kellűkem ráadás –
űlhet itt, vagy eljűhet, egyre megy,
űveghegyen tűl, nem lehetek más,
ugyanaz űdvűzűl, ugyanaz vár.

Evolúció

„Más is kell az élethez.
Amint tudod, én játszom.”
M. Duras: *Naphosszat a fákon*

Emdürányi időket töltöttem a fákon, gyermek voltam, még nem hagytam el annak szokásait, tiszta ruhámra macskaméz tapadt, kis ágak, tollak, és kéregdarabok hulltak rá, és minden egyéb, ami egy fán megtalálható, mászkáltam az ágak között, macskamozdulattal, melyet szívesen vállal bármely végtag a testen, soha nem estem a föld közelébe, könnyű voltam, és könnyűnek talált az ág is, onnan más volt az udvar, és más a város, ahogy más, persze, a földről is a fák lombkoronája, mikor végre lejttem, apám várt néha, és szólt mosolyogva: „fölmész úri gyerekként, lejössz, mint emberszabású”, és neveltünk ezen, ágak, levelek, tollak hulltak rólam a jó nevetéstől, aztán fölmászott ő is egy magasabb fára, égisz erő fmagból kikelőre, várok néha szólni mosolyogva.